Р Е Ш Е Н И Е
№ 3769

гр. София, 06.06.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,**
в публично заседание на 29.11.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Петя Стоилова
ЧЛЕНОВЕ: Наталия Ангелова
Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Цветанка Митакева и при участието на прокурора Костов, като разгледа дело номер **8158** по описа за **2013** година докладвано от съдия Боряна Бороджиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по касационна жалба на [фирма] против решение от 04.06.2013г., постановено по НАХД № 2292/2013г. на СРС, наказателно отделение, 101 с-в. Със същото е потвърдено наказателно постановление № 36-0001238/20.12.2012г. на началника на сектор „К.” ОО „КД-ДАИ“, [населено място], с което на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 3000 лв. на основание чл.96, ал.1, т.2 от З. от Закона за автомобилните превози (З.) за нарушение по чл. 29, ал.3 от З..

Касационната жалба съдържа оплаквания за неправилност на решението поради необоснованост, допуснати процесуални нарушения и явна несправедливост на наложеното наказание. Основният конкретен аргумент е, че районният съд не е изискал превод на български език на цитирания документ съгласно чл.134 НПК във връзка с чл.84 ЗАНН. Ако се бил снабдил с превод на документа щял да установи правно значими факти, които в мотивите си приел за установени въз основа на предположенията на свидетел. Не били изложени и никакви съображения, развити във въззивната жалба, за неприложимост на чл.4 от ЗАНН, както и за компетентност на актосъставителя за съставяне на АУАН по отношение на нарушения, извършени в чужбина. Иска се отмяна на решението и потвърденото с него постановление.

Ответникът по касационната жалба не взема становище по жалбата.

СГП дава заключение за неоснователност на жалбата и оставяне в сила решението на

СРС като правилно и законосъобразно.
Административният съд С. – град, като се запозна с обжалваното решение и обсъди доводите, посочени в жалбата, намира следното:
Касационната жалба е подадена в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, от надлежна страна по чл. 210, ал.1 от АПК, срещу подлежащо на оспорване по чл. 208 от АПК съдебно решение, и е допустима.
Разгледана по същество жалбата е основателна, но по съображения, различни от наведените от касатора, изведени от настоящата инстанция при служебната проверка за съответствието на решението с материалния закон.
С обжалваното решение е потвърдено наказателно постановление № 36-0001238/20.12.2012г. на началника на сектор „К.” ОО „КД-ДАИ“, [населено място], с което на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 3000 лв. на основание чл.96, ал.1, т.2 от З. от Закона за автомобилните превози (З.) за нарушение по чл. 29, ал.3 от З..
От фактическа страна СРС е приел за установено следното: На [фирма] като превозвач, извършващ международен превоз на пътници, е издаден лиценз на Е. № 1019, валиден до 9.02.2015г. По заявка от 15.08.2012г. на „В. и А. Е. е издадено разрешително за извършване на совалков превоз на пътници от Република Б. до Република Б.. Към заявлението, въз основа на което е издадено разрешителното, е приложен списък на превозните средства, с които превозвачът ще извършва совалковия превоз. Сред тези превозни средства не е автобус „С. 315 ХДХ" с ДК [рег.номер на МПС] . Последният е сред превозните средства, включени в списък на фирма [фирма]. На 5.09.2012 г. около 03.00 часа на ГКПП М., Република Б., навлиза на територията на Република Б. автобус, с който се осъществява совалков превоз на пътници от Република Б. до Република Б.. Автобусът е „С. 315 ХДХ" с ДК [рег.номер на МПС] на фирма [фирма]. Б. разрешително № 0707743 за превоз на пътници (совалков) до Република Б. е издадено на [фирма] по заявка от 15.08.12г. При тези данни св.К. Ш., старши инспектор към ОО „КД-ДАИ", [населено място], съставил на [фирма] АУАН № 155973/3.12.12г. за нарушение на чл. 29, ал. 3 З. за това, че при навлизане на територията на Република Б. на 5.09.2012г. превозвачът преотстъпва разрешително № 0707743 за превоз на пътници (совалков) до Република Б., получено по заявка от 15.08.12г. Въз основа на така съставения АУАН е издадено обжалваното наказателно постановление, с което на жалбоподателя е наложено административно наказание имуществена санкция 3000 лв. за нарушение на чл. 29, ал. 3 З. на основание чл. 96, ал. 1, т. 2 З..
От правна страна СРС е приел, че допустимата въззивна жалба е неоснователна. Намерил е, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи видно от приобщената по делото заповед № РД-08-452/26.09.11 г. на министъра на транспорта. Позовава се на чл. 10, параграф 3 от Регламент 561/2006 на ЕО, съгласно който транспортното предприятие отговаря за нарушения, извършени от водачи на предприятието, дори ако нарушението е било извършено на територията на друга държава-членка или трета страна. Въззивният съд приема, че при съставянето на АУАН и издаването на атакуваното НП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Намира за безспорно установено, че на 5.09.2012г. е осъществяван совалков превоз на пътници от Република Б. за Република Б.. За този совалков превоз беларуско разрешително било издадено на превозвача [фирма]. Позовава се на чл. 29, ал. 3 от ЗАвтП, съгласно който разрешителните не подлежат на преотстъпване, а в случая се

установило, че [фирма] е преотстъпило разрешително № 0707743 за осъществяване на процесния совалков превоз на пътници от Република Б. до Република Б. на фирма [фирма], чието превозно средство на 5.09.2012г. е навлязло на територията на Република Б.. По този начин приема, че фактическият състав на нарушението по чл. 29, ал. 3 З. е осъществен и законосъобразно е ангажирана отговорност на превозвача [фирма], която отговорност е обективна и безвиновна.

Касационната инстанциия намери обжалваното съдебно решение за неправилно поради следното:

При изведената като установена от доказателствата фактическа обстановка въззивният съд е формирал неправилни правни изводи, че е доказано осъществяване на състав на нарушение по чл. 96, ал. 1, т. 2 З. във връзка с чл.29, ал.3 от ЗАвтП.

Районният съд прави извод от събраните по делото доказателства, че разрешение за извършване на совалков превоз, издадено на името на касатора е било използвано от друг превозвач – [фирма], чието превозно средство на 5.09.2012г. е навлязло на територията на Република Б.. От една страна не става ясно въз основа на какви конкретни доказателства контролните органи на ИА"АА" констатират, че в конкретни дата, час и място - 05.09.2012г., около три часа, съответния автобус на [фирма] навлиза на територията на Република Б. и именно в този момент (или пък в друг) му се преотстъпва от касатора въпросното разрешително. В случая единствените доказателства за констатациите на проверяващите, които са извършили не момента, а последваща проверка по документи са докладът на началника на отдел "Автомобилни превози" от 19.11.2012г. и самото разрешително, в които няма такива конкретни данни. Няма доказателства по делото, които да установят, че [фирма] е преотстъпило разрешително на другия превозвач и кога и къде точно е станало това. Как разрешителното е попаднало в [фирма] и откъде извеждат контролните органи действието по преотстъпването е останало неизяснено в хода на административнонаказателното производство, включително и на съдебната му фаза. Видно от приложения доклад на началника на отдел "Автомобилни превози" от 19.11.2012г. установяването е в Република Б., при отчитането на използваните разрешителни. Така и показанията на свидетеля Ш., който уточнява, че е извършил проверката в ОКД ДАИ -гр.П.. Обстоятелството, че разрешително, издадено на името на едно лице е използвано от друго такова само по себе си не е достатъчно за да се приеме, че е налице извършено нарушение по чл. 96, ал.1, т.2 от ЗАвтП от страна на титуляра на разрешителното. Следва да се установи конкретното съставомерно деяние - преотстъпването от титуляра на разрешителното на третото лице и кога и къде това се е случило.

Съгласно визираната като нарушена разпоредба на чл. 29, ал. 3, вр. ал. 1 от ЗАвтП разрешителните за извършване на международен превоз на пътници не подлежат на преотстъпване. А посочената в НП санкционна разпоредба на чл.96, ал.1, т.2 от ЗАвтП предвижда, че се наказва се с глоба или с имуществена санкция 3000 лв., който преотстъпи издаденото му разрешително за превоз на пътници или товари. Тоест съставомерното деяние е преотстъпването на разрешителното. За да е налице преотстъпване, трябва да са налице отношения между два субекта, т.е. единият, който е получил разрешение, го предоставя на друг, който не разполага с такова, за да извърши международен превоз на пътници. В този контекст използването на чуждо разрешително при извършване на международен превоз не презюмира преотстъпване във всички случаи. Освен това дори и по този начин да се извежда действие по

предхождащо използването преотстъпване на разрешителното, то не може административнонаказателна отговорност да се обосновава по тълкувателен път съгласно чл.46, ал.3 от ЗНА. Органите на ИА"АА" не са обосновали ясно въз основа на какви точно факти и обстоятелства, извеждани от кои конкретни доказателства (проверката не е извършена на мястото на нарушението, а по документи - цитирания доклад, към същия не се препраща в АУАН и НП, а само към разрешителното и заявката) и вменяват на касатора преотстъпването на третото лице превозвач и то на посочените в НП дата и място.

Същевременно, в контекста на горното, посочените в АУАН и НП дата на нарушението -05.09.2012г. като дата, на която автобусът на [фирма] навлязъл на територията на Б. като място на нарушението, с разрешение, издадено на касатора, не са подкрепени от доказателствата по делото, че са датата и мястото, на които [фирма] е преотстъпило на [фирма] разрешителното си. Предвид недоказване на мястото на нарушението не могат да се обосноват и изводи за компетеността на административнонаказващия орган съобразно правилата на чл.48 от ЗАНН.

Горните пороци са съществени и сами по себе си обуславят незаконосъобразността на НП. Що се отнася до наведеното от касатора нарушение във връзка с непредставянето на разрешителното, издадено от беларуските власти в превод на български, то не се явява съществено, доколкото не е осуетило правото на защита на наказаното лице. Освен това от същото и без специални езикови знания става ясно съдържанието и предназначението му.

Като съобрази всичко изложено по-горе касационната инстанция прецени, че обжалваното НП е незаконосъобразно и като го е потвърдил СРС е постановил неправилно съдебно решение, което следва да се отмени. Вместо него следва да се постанови друго за отмяна на НП.

По изложените съображения АССГ, IV-ти касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение от 04.06.2013г., постановено по НАХД № 2292/2013г. на СРС, наказателно отделение, 101 с-в и вместо него постановява:

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 36-0001238/20.12.2012г. на началника на сектор „К.” ОО „КД-ДАИ“, [населено място], с което на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 3000 лв. на основание чл.96, ал.1, т.2 от З. от Закона за автомобилните превози за нарушение по чл. 29, ал.3 от закона.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЧЛЕНОВЕ:1.